

Iz Sokratovega življenja.

II.

Neki drugi Atenec, ki je peš prišel s kmetov, je tožil Sokratu, kako ga je utrudila dolga pot.

„Ali te je suženj dohajal?“ vpraša ga modrijan.

„Da.“

„Ali je kaj nosil?“

„Težko culico.“

„No, potem je gotovo tudi jako truden?“

„O ne, čisto nič; takoj sem ga z nekim naročilom zopet odposlal iz mesta.“

„Vidiš“, mu reče Sokrat, „ti si bogat in svoboden, toda slab in razvajan; tvoj hlapec pa je siromak, toda je tudi zdrav in močan. Kaj praviš, kdo izmej vaju je srečnejši?“

III.

Vsak dan se je zbirala pri Sokratu cela množica ukaželjnih ljudij. Po celem Grškem so govorili o slavnem možu, in to zlasti tedaj, ko je delfiško proročišče reklo, da je on najmodrejši človek na svetu. Ponižni Sokrat pa si je tolmačil te besede tako, da je zato modrejši od drugih, ker jedini on vé, da nič ne zná, a drugi si domišljujejo, da mnogo znajo, pa tudi nič ne vedó.

Iz zaklada naših pregovorov.

9. Kakor se v gozd kriči, tako se odmev glasi.

Pomen tega pregovora nam kaj lepo pojasnuje povestica nepozabnega mladinskega pisatelja Krištofa Šmida.

Jurče še ni nič vedel o jeku. Nekega dne skače po zeleni livadi in zavpije: „Ho, hop!“ In precej je slišal iz bližnjega gozdiča ravno tako: „Ho, hop!“ Jurče se temu zelo čudi in zakliče: „He, hej! Kdo si?“ Glas se zopet ravno tako zasliši: „He, hej! kdo si?“ Jurče zavpije: „Ti si neumnež!“ in — „ti si neumnež!“ je odmevalo zopet iz gozda. — Jurče nejevoljen radi tega, ponavlja čimdalje grše psovke, ki se mu pa vse zopet povrnejo iz gozda. Mislil si je, da se kak drug deček ž njim šali in norčuje. Po vsem gozdu ga išče, da bi se maščeval nad njim, pa ne najde nikogar. — Domov prišedši toži svoji materi, da se je v gozdu skrtil hudoben deček, kateri ga je zelo razžalil z grdimi priimki. Mati odgovori: „Jurče, to pot si se sam izdal. Nič drugega nisi slišal, nego odmev svojih lastnih besed. Ko bi bil ti v gozd klical prijazne besede, bil bi tudi iz gozda slišal prijazne besede.“